

За малко загубихъ надеждата да дигна хората въ атака, защото забелязахъ, че отъ лицето ми капѣше кръвъ, лѣвата ми ръка бѣше сжщо покрита съ прѣсна кръвъ. Трѣбва да съмъ раненъ. Протѣгамъ кракъ, после ръка, обаче нигде не ме боли. Може би съмъ претръпналъ. Обърнахъ се къмъ Йото, за да намѣри отгде тече по лицето ми, а Йото като че не ме чу. Той бѣше облакѣтилъ ръце на главата си. Спѣше или почиваше за моментъ. Сжщо като да се готвѣше да направи нова крачка за лазене напредъ.

— Хайде, Йото, дигни глава, още малко напредъ — повторно се обърнахъ къмъ него. Дори го хванахъ за лакѣтя и току видѣхъ, че низко и задъ ухото му още се струеше кръвъ. Той бѣше убитъ току предъ прага на атаката. Допрѣнъ близко до мене, неговата топла кръвъ въ алена струйка е плискала лицето ми за последна милувка, може би . . .

Йото не се уплаши отъ смъртта — отиде срещу нея. Той се уплаши да не му кажатъ: „Йото отъ обоза . . . нестроевакѣтъ“.

24 септември 1918 год., Македония.